

„Nu, saj sem rekla, da nisem angel — ravno taka sem, kakeršna sem bila. Katarinka sem, vaša hčerka. In zakaj me vendar ta čudni človek imenuje angela? Ali morda vi znate, oče? Morda vi, mati?“

Starši so tiho; objamejo Katarinko, pritisnejo jo k sebi in rekó: „preljubo najino dete! dà, ti si najin angel!“

* * *

V sobi mehanikarja Franceta M. visi na steni zala podoba. Na podobi je molijoč otrok, ki kleči na zelenej grivi (trati) ter s povzdignjenima rokama zré proti nebu.

„Kakšna podoba je to?“ vpraša prijatelj, ki je bil v hiši mehanikarja Franceta, in se ni mogel nagledati prelepe podobe, ki je visela na steni. „Ali je znabiti to kak obraz (portrét)?“

„Dà obraz.“

„In čigav obraz, ako smem biti tako prost, da vprašam,“ reče prijatelj ter pogleda mehanikarja, ki se je obrnil v stran, da si obriše solzé, ki so se mu po licih udrle.

„To je angel!“ odgovori cvetoči, modrooki deček, ki je stal poleg očetovega prijatelja in mu prijazno gledal v lice. „Moj oče deklico na podobi vedno imenujejo takó.“

„In to po pravici,“ rečejo oče. „Deklica, ki jo kaže podoba, ni nihče drug nego moj angel, ki me je zopet prestvaril v človeka, a tvojo mater v srečno ženo, in tebe slabega, bolnega otroka, v srečnega in veselega dečka.“

* * *

— * —

Na večer.

„Glejte, glejte mati, kako se tam óna zvezdica tako lepó leskeče mej drugimi zvezdicami. Čigava zvezdica je ta?“ takó je vprašala Milica svojo mater, ko ste v večernem mraku sedeli na hišnem pragu pred hišo in ste ravno angeljsko česčenje odmolile.

„To le Bog v nebesih zna, ljuba moja, on ki je zvezdice ustvaril. Nihče na zemlji ne vé za svojo zvezdo.“

„Oj saj ste mi užé večkrat rekli, da ima vsak človek svojo zvezdo, in óni dan, ko je bratec umrl, rekli ste, da se je zvezda utrnila.“

„Da, utrnila se je svitla zvezdica, ko je tvoj bratec umrl; o kako je poprej svitlo žaréla, še bolj nego li ta, katero si mi zdaj pokazala.“ O Milica, bodi pobožna, da bodeš tudi ti imela svitlo zvezdico na nebu,“ rečejo mati svojej hčerki Milici.

Milica je bila tiho in gledala je mater. Ali ko je videla, da so se mati solzili, položila je glavo v materino naročje, in tudi njeno oko je bilo v solzah, v katerih je tudi zaspala. V spanji se je igrala z ljubim bratcem in je videla svojo svitlo zvezdo.

I. Z.

— * —